

"MATELOT"

Supliment al Revistei "România Maritimă și Fluvială Magazin"
Periodic al LIGII NAVALE ROMÂNE

Nr. 8 / 15 DECEMBRIE 2007

Se distribuie gratuit

Colegiul de redacție al acestui număr:
Florin Gusman, Nicu Stănciulescu, Florin Oprea,
Mihai Lucian Căciuleanu, Ilarion Barbu

Colegiul de redacție al acestui număr vă urează: **LA MULȚI ANI ! pentru anul 2008**

EVENTIMENT

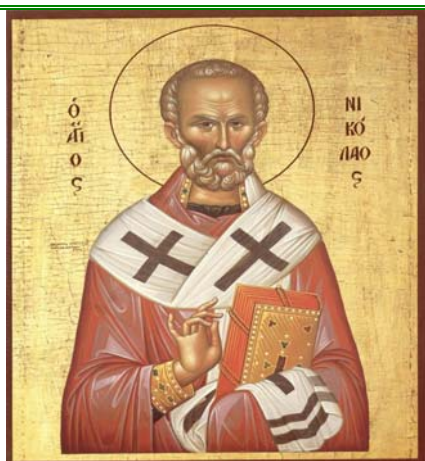
Pe data de 1 Decembrie 2007, de **Ziua Națională a României**, la invitația Ministrului Apărării și a Șefului Statului Major General, o delegație a Ligii Navale Române a depus o coroană de flori la Monumentul Eroului Necunoscut situat în Parcul „Carol I” din București. După încheierea ceremoniei oficiale, delegația a fost salutăată de Ministrul Apărării, dl. **Teodor Meleșcanu**, care s-a întreținut câteva minute cu membrii acesteia, remarcând printre altele: „... văd că aveți reprezentanți atât din marina militară, cât și din cea civilă, asta e bine!”.

De la ceremonia depunerii de coroane, delegația s-a deplasat, cu un microbuz, la Arcul de Triumf din Capitală, unde membrii săi aveau locuri rezervate în Tribuna oficială, pentru a urmări Parada Militară.

Din delegație au făcut parte: dl. Contraamiral(r) **Ioan Chiril** – președintele Ligii Navale Române, dl. Contraamiral(r) **Ion Boian** – membru în Consiliul Director al Filialei București a L.N.R., dl. Comandor(r) **Ioan Dănuț Toader** – președinte al Filialei București a L.N.R., dl. Ing. **Ilarion Barbu** – prim vicepreședinte al L.N.R., și dl. **Mihai Lucian Căciuleanu** – membru al Filialei București a L.N.R. – fost ofițer electrician în Flota de Pescuit Oceanic.

Este pentru prima dată când, după reînființarea Ligii Navale Române, în februarie 1990, reprezentanții săi sunt invitați să participe la asemenea evenimente importante.

Mihai Lucian Căciuleanu

Despre Moș Nicolae.

Sfântul Nicolae s-a născut în cetatea Patara din ținutul Lichiei, în Asia mică. Cuvântul Nicolae este format din cuvintele grecești: nike - victorie, biruință și laos – popor și

înseamnă "om care face parte dintr-un popor victorios".

Sfântul Ierarh Nicolae a trăit pe vremea tiranilor împărați Dioclețian și Maximilian (284-305). Creștinii acelor vremuri au păstrat memoria numeroaselor sale minuni (readucerea la viață a unui corăbier căzut de pe catarg, oprirea prin rugăciune și post a furtunii pe mare, vindecarea unor boli incurabile, s.a.). După ce i-au murit părinții Theofan și Nonna, care erau înstăriți, Nicolae și-a împărțit averea săracilor și a întemeiat mănăstirea Sionului de lângă Mira, capitala Lichiei, călătorind ca prelat la Ierusalim. În ultima parte a vieții s-a retras la mănăstirea ctitorită de el, unde a fost înmormântat la 6 decembrie 340 sau 352. Din anul 1087, moaștele sale se păstrează la Bari, în sudul Italiei. În Transilvania este cunoscut și sub numele de Sîn-Nicoară. Sfântul Nicolae este cel mai popular sfânt în Ardeal. Sărbătoarea lui a creat un adevărat folclor, de la darurile de "Moș Neculai" și până la obiceiurile și legendele diversificate de la sat la sat.

Din secolul al XIX-lea, mâna dreaptă a Sfântului Nicolae se păstrează la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București. Tot aici se găsește și mormântul Sfântului voievod martir Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi. Multe biserici din țară în special din Ardeal au hramul Sfântului Nicolae.

PRIMUL ÎN TOATE

Intraserăm în cea de-a treia săptămână de descărcare la Bangkok. Ploile nu mai conteneau, nu apucarăm să deschidem capacele magaziiilor, că norii îmbibați de apă se iviseră deasupra fluviului, făcându-ne în ciudă. Marfa din pântecul încăpător al vaporului nu se putea descărca pe ploaie (erau îngrășăminte, celebrii saci inscripționați „IEPURE și BUDIST”) fiind incompatibilă cu umezeala.

De plictiseală colindam prin micul satuc de pe malul fluviului unde practic erau danele de descărcare, la câțiva Km de Bangkok, sau Hrong Tep, cum îi spuneau localnicii.

Descoperiserăm o terasă frumușică și foarte curată, ținută de o familie de thailandezi amabili și primitori. Numele era cam greu de pronunțat pentru noi, suna ceva de genul „HANPUN”, dar am botezat-o „Om Bun” și gata !

În respectiva seară ieșisem împreună cu Comandantul, Șeful mecanic și o parte a echipajului, pentru că „Jupânul” ne invitase să „ude” blugii săi -Levi Strauss- originali, de firmă și un tricou cu -Pataya Beach- de care era foarte mândru. După berile de rigoare, glume, ne pregătim de întors la bord.

Apare un localnic cu o ricșă și ne propune să ia 2 sau 3 pasageri. Jupânul, plin de emfază ne explică tehnologia mersului cu ricșa. Și cum nu suportă să nu fie „primul în toate”, îl convinge pe micuțul thailandez să urce pe bancheta pasagerilor și să-l lase pe el la pedale. Pune tricicleta în mișcare, face un rondou artistic și se înscrie pe o bucată de drum drept căpătând viteză. În timp ce acționa asupra pedalelor îi strigă șefului mecanic: „Vezi taică, așa se conduce! Îți trebuie forță, nu piciorușe!” (În paranteză fie spus, diferența de greutate între ei era de cam 40 de Kg, în favoarea jupânului).

La un moment dat, thailandezul se agita disperat arătându-i o curbă a drumului, mărginită de o mlaștină verde.

- Cum frânează drăcia asta ?! răzbăteau strigătele jupânului. Călcuse o frână din pedale ca la bicicleta normală, dar fără folos. Frâna de mână pe ghidon, tocmai constatase că ricșa nu avea. Micuțul din spate striga și el disperat ceva pe limba lui.

- Cum funcționează taică, zi, că tu ești cu cheștiile astea tehnice ?! Am mai putut să auzim.

În secunda următoare, thailandezul făcu un salt din mers, urmat de o aterizare demnă de un acrobat, iar ricșa părăsi șoseaua descriind o traiectorie prin aer ce l-ar fi făcut să pălească de invidie și pe un cascador experimentat.

Priveam uluiți pe jupânul zburând, apoi aplecându-se ușor spre suprafața verde a mlaștinii și în final plonjând cu un uriaș plescăit și cu colivia ricșei plutind.

Jumătate din locuitorii satului se amuzau de programul artistic neașteptat. După câteva secunde se ivi și jupânul, cu apa până la piept, plin de lintiță și de noroi.

Semăna cu un duh al mlaștinii, dar unul furios. Ne ocăra din apă că râdeam ca proștii și nu venim să-l scoatem. Apa era mică, dar nămolul gros.

- Chap-chap! Chap-chap! Făceau câțiva localnici, arătându-i semnul unor fălci ce se închid cu putere.

În clipa următoare, jupânul ateriză pe mal, cu viteza unei rachete și cu agerimea unei căprioare de 120 Kg ! Atunci am realizat că pe lângă lintiță și noroi, pe lângă un car de nervi că se făcuse de râs, mai avea ceva : câteva zeci de lipitori! Și am mai realizat ceva: mlaștina respectivă era un loc de decantare a dejecțiilor micuțului cătun, lipsit de canalizare. Și cum un necaz nu vine singur, un nor de țânțari se abătu asupra prăzii neașteptate, atrași de umezeală.

Cu jupânul în criză de nervi, cu un alai de copii care strigau King-Kong și cu sărmanul proprietar de ricșă tânguindu-se amarnic, d-abia ținându-ne lacrimile de râs, am pornit spre vapor.

În scară, Laurențiu, timonierul de gardă, un tip de o politețe deosebită și un calm ieșit din comun, nu schiță nici cel mai mic semn de mirare la vederea alaiului și a „Duhului mlaștinii”, se postă în fața jupânului și își prezentă raportul. În final adaugă, amabil:

- Domnu` Comandant, v-ați murdărit un pic pe tricou !

Florin OPREA

Diverse- culese de Ilarion Barbu

- Cu o suprafață de 315 milioane de hectare, lacul BAIKAL este cel mai vechi lac din lume, având o vârstă de cca. 25 de milioane de ani. El este și cel mai adânc lac de apă dulce cu cei 1700 de metri adâncime.
- În data de 4 septembrie 1504 – Amerigo Vespucci trimite o scrisoare demnitarilor florentini comunicându-le că a descoperit MUNDUS NOVUS- Lumea Nouă.
- În data de 4 septembrie 1895 – Nava « MEDEEA» deschide linia comercială pe ruta maritimă Constanța-Istanbul.
- VORBE MARI :
"Alergăm după fericire departe, fie pe MARE, fie pe USCAT, dar fericirea e aici APROAPE." – HORAȚIUS- poet roman.

Plajele în pericol

Autoritățile române au cerut sprijinul unor experți japonezi de la Agenția de Cooperare Japoneză (JICA) pentru refacerea zonelor costiere a căror suprafață se micșorează de la an la an datorită eroziunii produsă de valuri și curenții marini.

După efectuarea unor cercetări, acești experți au propus ca pentru anumite zone să se construiască niște diguri subacvatice care să anihileze curenții marini, refacerea unor diguri precum și completarea cu însemnate cantități de nisip pentru alte sectoare ale plajelor. Reabilitarea întregii zone costiere ar necesita un efort financiar de cca. 315 milioane de euro din care o sumă de aproximativ 80 de milioane de euro ar fi cheltuită numai pentru adaosurile de nisip (cca. 3 milioane de mc.). Lucrările ar putea începe în primavara anului 2008 cu plajele din Mamaia, urmând ca în anul 2010 lucrările să înceapă și în zona Eforie Nord. Totuși lucrările vor fi sistate în perioada sezonului estival, pentru a nu fi deranjați turiștii.

În cazul în care planul autorităților române nu va fi aplicat, în cca. 20 de ani din plaja stațiunii Mamaia vor dispărea cel puțin 70 de metri. Asemănător se va întâmpla și cu plajele celorlalte stațiuni ale litoralului.

Bradul (stilizat) din Piața Unirii de anul acesta are o înălțime de 76 de m, dar din păcate pe timpul zilei arată destul de sinistru.

Iarna în Pasul Bratocea DN 1A- 1272 m. Drum alternativ la aglomerația care se crează pe DN 1. O zonă de o frumusețe deosebită care nu trebuie ocolită.

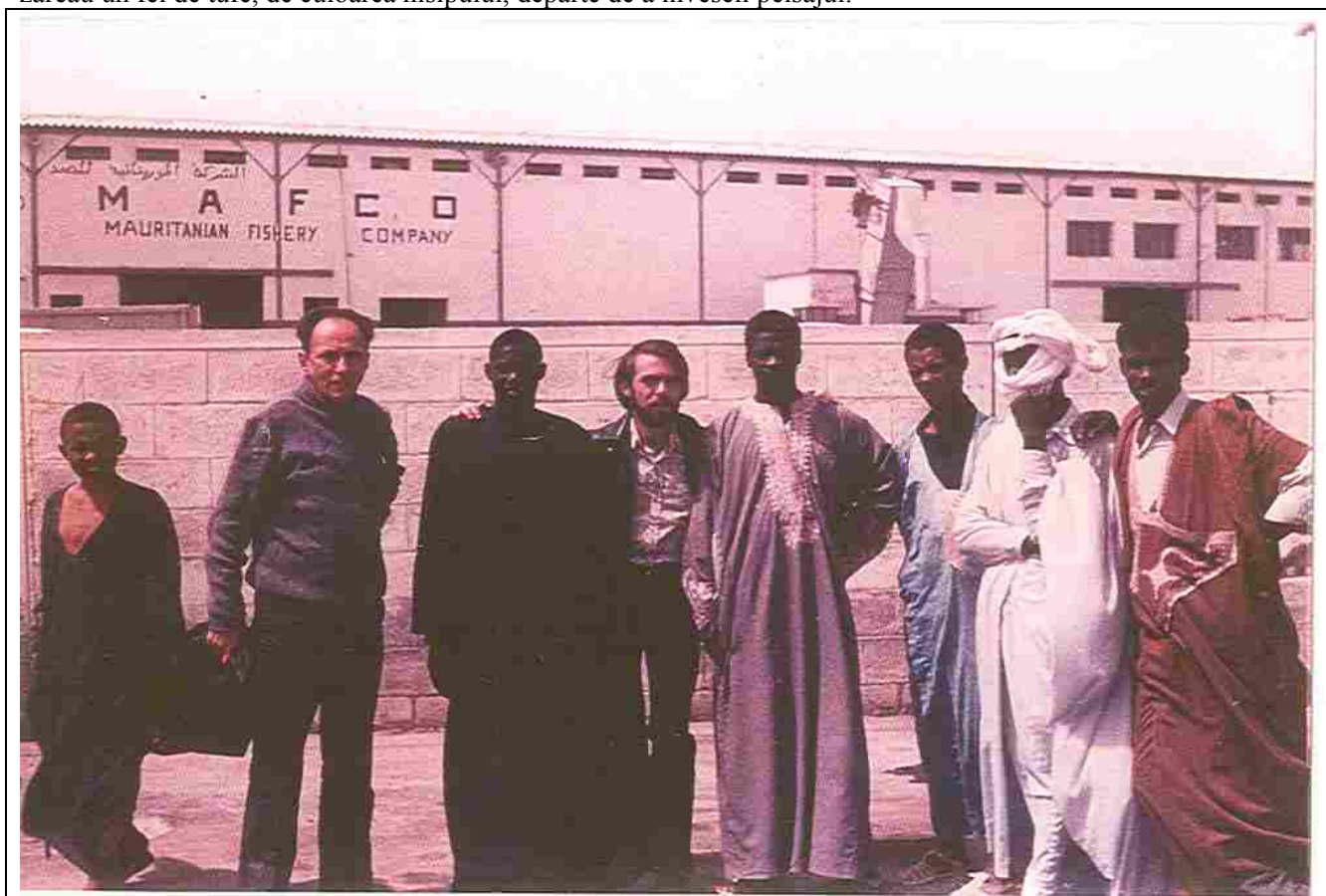
(Text/Foto:N.Stănculescu)

"AMINTIRI DIN CANARE" (6) "În Bazar"

Plecasem din Las Palmas de mai bine de o lună și brăzdam Atlanticul, la sud de Canare, undeva între Cap Bojador și Cap Blanc, cu magaziile aproape pline, așteptând să vină "Polar III" care era în zonă, să ne ia peștele.

Peste câteva zile – surpriză. Când tocmai umplusem și a doua magazie, ni s-a comunicat că "Polar III" este "full" și pleacă spre țară, urmând ca noi să mergem, nu în Las Palmas, cum speram, ci în Mauritania, să așteptăm "Polar IV" care se îndrepta spre zonă.

Intrând, pentru prima dată, în golful de la Cap Blanc, în portul Nouadhibou din Mauritania, peisajul dezolant al Saharei ne-a cam tăiat elanul. Nu vedeam decât dune de nisip și câteva instalații portuare. Că orașul propriu-zis se găsea cam la 2 km de port, am aflat a doua zi, când am pornit spre el pe "șoseaua transsahariană" – o panglică de asfalt fără nici un fel de amenajări pe margini, măturată permanent de pânze subțiri de nisip purtate de vânt. Doar ici-colo se zăreau un fel de tufe, de culoarea nisipului, departe de a înveseli peisajul.

Orașul ne-a întâmpinat cu albeața zidurilor, dar lipsit de vegetație ca și zona înconjurătoare. În centrul orașului se aflau mai multe clădiri mari – fosta reședință a guvernatorului, poliția, spitalul ș.a. Pe fațada lungă a unei clădiri se vedea inscripția: "MAFICO – Mauritanian Fishery Company".

Totul era alb, monoton de alb, ziduri și fațade constituind singurul contrast cu infinitul brun-roșcat al deșertului. Pitorescul locului îl constituia costumul localnicilor. Atât bărbații, cât și femeile purtau niște veșminte lungi și largi, de diferite culori, cu sau fără broderii pe piept – care, se pare, indicau un rang social. Majoritatea purtau turbane, cu un capăt mai lung căruia, bărbații își acopereau partea de jos a feței. Străzile – dacă pot fi numite astfel – reprezentau niște spații, mai largi sau mai înguste, între clădiri, drept pavaj servind nisipul Saharei. În piețe, nici o diferență.

Pe nisip erau așternute bucăți de pânză sau un fel de rogojini, pe care se expunea marfa. Tarabe, sau improvizații cu această destinație, am văzut numai în bazar.

De găsit bazarul nu erau greu. Corul de voci – ale vânzătorilor care își laudau marfa și ale cumpărătorilor care, probabil, comentau oferta – îți indica, fără greș, drumul. În ce privește mărfurile expuse și varietatea acestora,

e greu de făcut o descriere. Începând de la cele mai neașteptate obiecte, noi sau vechi, la țesături, manufactură și chiar fructe tropicale (?!), cred că găseai orice.

Căutam bazarul cu un scop anume. Voiam să cumpăr o statueta, o mască, "ceva African", ca amintire. Am dat o raită pe la mai mulți vânzători, și la un moment dat, mi-a atras atenția o tarabă cu câteva statuete, dar care, după cum am aflat, tocmai se vânduseră. Probabil că dezamăgirea de pe fața mea era atât de vizibilă, încât atunci când am vrut să plec, negustorul m-a prins de mânecă. Prin gesturi și câteva cuvinte franțuzești mi-a explicat că "dacă vreau statuete, el mai are, dar acasă și că pot să merg cu el, că nu este departe". Oferta mi s-a părut interesantă și, cu un gest reflex, m-am uitat la ceas. Zărindu-mi ceasul, negustorului i s-au dilatat ochii. Folosind același limbaj combinat, m-a întrebat dacă poate să-l vadă și dacă cumva vreau să-l vând. Purtam atunci o "Rachetă" sovietică, ușor poleită cu aur, care în țară se găsea la toate dughenele și de care nu-mi era prea greu să mă despart. Mauritanezul, cu ochii la ceas, întreabă: "... d'Or?". Am încuviințat din cap – "Aur mermenghezule și ce aur, numai vezi să nu-l zgârii, că dai imediat de oțel de tanc". Ca să-i mai cresc valoarea ceasului, am încercat să-i explic negustorului că este și "antișoc". Văzând că nu reușesc, am scos ceasul de la mână și l-am lovit de câteva ori de tocul pantofului și de tejghea. Omul, surprins, aproape că era să sară la mine. Am râs și i-am arătat că ceasul nu are nimic și merge în continuare. Mi l-a smuls din mână, l-a dus la ureche, a privit atent cadranul, unde secundarul central își vedea liniștit de drum și mi-a dat de înțeles că pentru ceas și încă 5 Dollari, îmi dă două statuete. Și iată-ne la drum.

Casele obișnuite de locuit erau destul de mici, cu 2-3 încăperi, iar multe dintre ele aveau în loc de uși, perdele dese de mărgele.

Fiecare "om cu stare" avea cel puțin 2 capre, foarte asemănătoare cu Lama, pe care le ținea într-o încăpere anexă, lipită de casă, iar unii "întreprinzători" se puteau fâli și cu o mașină de cusut. Însoțitorul meu îndeplinea toate condițiile. Întâmplarea a făcut să asist și la procesul de "croitorie" locală.

Nici nu intrasem bine în casa mauritanezului, că a apărut un client, cu un sul de material sub braț. Gazda mi-a dat de înțeles că trebuie să aștept puțin și "din mers" s-a apucat de treabă. A măsurat lungimea "halatului" purtat de client, a desfășurat materialul, l-a pus în două și l-a scurtat după măsură. În partea îndoiturii materialului a aplicat trei tipare – la gât și la umeri – a decupat după ele și s-a apucat de cusut. Câteva cusături, câteva tigheluri, câteva pliuri; făcea totul atât de repede, că aproape nu-l puteam urmări. Într-un timp record, haina era gata. Clientul a studiat "opera croitorului", a dat din cap, spunând ceva în limba locală, a plătit și a plecat.

"Asta da promptitudine" – mi-am zis eu – "nu ca la noi. Ca să-ți faci un costum, aștepti o săptămână, ba te mai duci și la vreo două probe".

Gazda și-a strâns ustensilele de croitorie și am trecut la "afaceri". A adus din camera vecină mai multe statuete din abanos și mahon, precum și câteva cămăși și bluze de damă, făcute dintr-un material ce arăta ca o împletitură din fire de iarbă, cu mai multe ornamente în culori vii. După multă tocmeală, "miraculosul" meu ceas "de aur, antișoc", însoțit de o bancnotă de 5 Dollari, s-a dus pe o pereche de statuete din abanos reprezentând două busturi – de bărbat și de femeie –, iar cu alți 10 Dollari am achiziționat două bluze de damă "din iarbă".

În final, mulțumiți amândoi de "tranzacție", ne-am despărțit și ne-am văzut fiecare de drum.

Mihai Lucian CĂCIULEANU

Of. Electrician

Gânduri pierdute printre fulgi

Privesc **talazul** mișcător cum se strecoară printre **nări**,
Și se ridică peste **bord**, spărgându-se de **vinciul** gol,
Privesc prin **geamul rotativ**, din cer, cum ninge peste **bigi**,
Și mă gândesc de are rost, să ascult cum **lanțul** bate-n gol.

Departee sunt de casă, rău, și copleșit de gânduri sunt,
Distanța-i mare, timpul lung, **hublourile** navei plâng,
Departee-n zare, când mă uit, zăresc o **velă fără vânt**,
Din meteo, când îl citesc, constat: e-ajunul de Crăciun.

În atmosfera apăsătoare, cu cerul tot acoperit,
O vorbă vine ca un Soare, de la colegul rebegit,
El își aduce aminte îndată, de pomul nostru de crăciun,
Îi pare rău că nu-i acasă, să bea din țuica de la prun.

Dar timpul trece, **cartul** trece, se aud acuma voci pe scări,
De-ndată un colind începe, și fulgere pleznesc, din nori,
Dinspre **tribord** intră **nostromul** cu o sticlă-n mână de rachii!
Don **comandant** ține isonul, iar fulgii reci tot cad zgłobii .

În interfon s-aud **pescarii**, formând un cor, cu o urare,
Ne-ndeamnă ferm, dar și în grabă, să scoatem **traulul** din mare,
În telefon ne cheamă baza, nava Polar, o navă mare,
Ne prezentăm, și bomba cade: predăm ce-am pescuit, **pe mare**.

Versuri dedicate doctorului Ghionescu Petre, coleg de bord, în lungile voiaje efectuate în Atlanticul de Nord.

15.12.2007

Florin GUSMAN

După 20 de ani...

Ca ofițer maritim-punte efectuam voiaje, cu nave cargou aparținând Secției a I-a, din cadrul Navrom Constanța cu durata cuprinsă între 2 și 4 luni, iar în luna noiembrie a anului 1987 mă aflam în concediul și recuperările dintre voiaje.

Fiind brașovean, îmi petreceam o mare parte a concediului în frumosul oraș de la poalele Tâmppei, unde aveam prieteni adevărați.

La acea vreme în Brașov -dealtfel în toată țara - viața era deosebit de grea : în special problema încălzirii acasă, cât și la locul de muncă, dar pe primul loc se situa problema alimentației, care atinsese praguri din ce în ce mai tragice. Era cotă (cartelă) de : 5 ouă/lună/persoană, 1 kg de pui/lună/persoană, ½ pachet de unt/lună/persoană, 1 kg de zahăr/lună/persoană și 1 ltr de ulei/lună/persoană și astea la cozi interminabile. În rest, nu găseai în afară de cartofi, varză și fasole, mai nimic de mâncare, poate doar ceva tocană de legume și ghiveci la borcan și pâine, a .... era să uit, se mai găseau câteva soiuri de conserve de pește și o pastă de pate de soia cu orez. Ce mai rîd unii care citesc aceste rânduri și care aveau mâncarea asigurată la toată familia conform legii sau cei care aveau cunoștințe și relații pe la măcelării sau chiar la gospodării de partid !

Poate credeți că, dacă eram ofițer de marină (Ce frumos sună ! Oare un OFIȚER DE MARINĂ din altă țară europeană, în afară de Albania, o ducea tot așa de bine ca mine ? . Tot așa de mult "respect" primea din partea statului pe care-l slujea ?), totul era roz și că traiam pe picior mare (bufuri, valută, șmecherii); din contră, o duceam cât se poate de rău cu cei aproximativ 2200 lei/lună și cei 1,55 USD/zi în voiaj. Ca să vă dați seama de valoare, vă spun că un strungar -categoria a V-a de la navă- lua peste 5000 de lei/lună, mai mult decât Comandantul navei (și ce răspundere are un Comandant de navă !), care lua în acea perioadă cam 4000 de lei/lună (ăsta era adevărul și cei mai mulți navigatori știu asta !). Alte surse de venit nu aveam și nici de la cine să iau mai mulți bani pe care să-i înmulțesc în voiaj (Mama avea pensie, iar Tata murise în anul 1983).

Când veneam acasă, mă gândeam de unde aș putea să-mi iau ceva de mâncare. Am reușit, într-o zi, să cumpăr un pui viu din Piața Centrală din Brașov (ăsta nu era pe rație, vindea niște pui un țăran amărât) și cu greu am reușit să-l sacrific în baie. Țin minte că mama a fost fericită că avea ce să-mi gătească. Era bucuria ei cea mai mare să-mi facă ceva deosebit de mâncare, fiind o "bucătăreasă" desăvârșită (să prepari un pui ajunsese într-adevăr, un lux !).

De ce am relatat cele de mai sus ? Deoarece acest nivel de trai (cum bătea câmpii marele conducător « să ridicăm continuu nivelul de trai ») se întâlnea în majoritatea familiilor de muncitori sau intelectuali.

De parcă aceste condiții mizere de trai nu erau de ajuns, datorită faptului că s-a întârziat plata salariului cu 3 zile, în dimineața zilei de 15 Noiembrie 1987, salariații de la Întreprinderea de Autocamioane "Steagu Roșu" Brașov au încetat lucrul. De câteva luni conducerea uzinei tot reducea salariile muncitorilor pe motiv că nu se realiza planul, care atinsese niște niveluri imposibil de realizat pentru unele secții. Se ajunsese până la diminuarea cu 50 % a salariului la unii salariați.

Aceste lucruri au umplut paharul și muncitorii din celelate secții s-au alăturat celor de la Secția 440 -care declanșaseră protestul- deoarece, în schimbul III, primiseră fluturașii cu salariile diminuate aproape la jumătate, deși această secție de matrițe reușise să realizeze planul. Încet-încet, aproape toți salariații s-au adunat în curtea uzinei și după îndelungi proteste, pentru că nu s-au înțeles cu conducerea întreprinderii, au ieșit în stradă, au format o coloană, care s-a îndreptat spre centrul orașului și care în dreptul Spitalului Județean a început să cânte "Deșteaptă-te române" și să scandeze : « Jos Ceaușescu ! », « Vrem salarii ! Vrem lumină și căldură ! Vrem mâncare ! ». Pe traseu, demonstranților li se alăturau și alte persoane (profesori, muncitori, elevi, studenți, s.a.) astfel încât numărul acestora creștea pe măsură ce se apropiau de Primărie.

Zvonul s-a dus rapid și furia a cuprins și muncitorii de la Întreprinderea "Tractorul", care au ieșit și ei în strada 13 Decembrie. Grupurile de muncitori se îndreptau și ele către centrul orașului, unde se aflau Primăria și Consiliul Județean de Partid.

Zvonurile și agitația s-au transmis rapid și în cartierul Tractorul, unde locuiam și am decis să merg împreună cu prietena mea (viitoarea soție) să vedem ce se întâmplă în oraș.

Când am ajuns pe str. 13 Decembrie, grupuri mari de oameni se îndreptau spre str. Aurel Vlaicu și spre "Ceasul rău" (unde niciodată ceasul din intersecție nu arăta ora exactă!), alăturându-li-se alte și alte persoane, care urmau îndemnul: « Veniți cu noi! »

Am ajuns în zona Primăriei (Comitetul Municipal). Aici am văzut că, dintr-un camion, au coborât milițieni (elevi-soldați de la miliție), cu scuturi din placaj -despre asta nu scrie multă lume care nu are habar, nefiind acolo!. Au încercat să lovească în mulțime, dar mai mult au fost ei loviți de dalele smulse din caldarâm, deoarece nu vedeau nimic prin placaje și primeau lovituri fără să-și dea seama de unde vin. Nu erau pregătiți pentru astfel de confruntări, care nu avuseseră loc în România și nu se dotaseră cu scuturi transparente.

Prefectura Brașov în anul 2007

Demonstrații s-au adunat în jurul Consiliului Județean și au strigat: « Jos Ceaușescu!, Jos Comunismul, Hoții!, Vrem lumină și căldură!, Vrem mâncare la copii! ». Tot orașul vuia. Pe urmă au pătruns în sediul Consiliului Județean, au spart geamurile și au dat foc documentelor și publicațiilor de partid. Au găsit frigidere pline cu mâncare, pe care amărății de muncitori doar le visau (salamuri de Sibiu, șuncă de Praga, ghiudem-uri, role de cașcaval, s.a.). Bananele și portocalele, fie și le-au însușit, fie le-au aruncat pe ferestre odată cu portretele Ceaușeștilor și cu alte lozinci mobilizatoare de pe pereți.

Primarul Calancea luase un steag în cap de la un manifestant și era plin de sânge. Furia oamenilor se justifica prin faptul că erau înrăiți de un regim în care nimeni nu mai credea.

Autoritățile (surprinse de acțiune și de faptul că în oraș se desfășurau "alegeri" de deputați iar secțiile de votare erau obiective păzite cu efective de Miliție) văzând că trupele de Miliție nu fac față, au trimis trupele speciale de la USLA, care au împrăștiat demonstrații ce nu reușiseră să fugă între timp și au început arestările la dubă. Se pare că cineva a filmat scenele de pe clădirea "Modarom", aflată vis-a-vis de clădirea Consiliului Județean de Partid, astfel încât în zilele ce au urmat au fost reținuți din ce în ce mai mulți manifestanți, care au fost interogați, bătuți și încarcerați. La acea dată istorică de 15 Noiembrie 1987 circula zicala: "Azi a câștigat Steagu, mâine o să câștige Dinamo", referitoare la arestările ce vor urma.

Văzând că se intervine în forță pe flancuri cu unele trupe care alergau spre str. Republicii și altele spre magazinul « Universal » (azi « Star »), pentru a împrăștiia manifestații sau să-i aresteze, eu și prietena mea am plecat în direcție opusă, spre str. Lungă și în dreptul Bisericii Nicolae Iorga, ne-am retras spre Dealul Cetății, pentru a nu fi agresați și chiar sălțați de forțele securiste. De aici, am ocolit dealul și ne-am îndreptat spre casă, să ascultăm comentariile despre eveniment la Radio Europa Liberă, având o mulțumire sufletească imensă că ceva s-a schimbat și nutream speranța că va fi mai bine.

15 Noiembrie 2007

Nicu Stănciulescu

**ZIUA MARINEI
15 AUGUST 2007**

**PARCUL
HERĂSTRĂU**

1. Fanfara
2. La Masa Festivă organizată la Complexul Herăstrău, participanții savurau « MATELOTUL »
3. Nava « Aurora 2 » - participantă la festivități

1872 – 2007 : 135 de ani de învățământ de marină

Comandantul Academiei Navale "Mircea cel Bătrân", Comandorul Dan Hăulică cu ocazia sărbătoririi a 135 de ani de învățământ de marină, a adresat o invitație LNR– la 17 noiembrie 2007, la Constanța. Manifestarea a avut următorul program :

09.30 – 09.50 Primirea invitațiilor

10.00 – 11.30 Festivitatea dedicată evenimentului

11.30 – 12.30 Vizitarea AMMB

13.00 – 16.00 Masa festivă.

Datorită vremii nefavorabile, festivitatea s-a desfășurat în sala de sport și nu pe platoul Academiei, așa cum a fost prevăzut.

În sală era aliniată garda de onoare cu fanfara marinei militare, drapelul Academiei și subunitățile de studenți și elevi. La sosirea Președintelui României, însoțit de Șeful Statului Major General și de Șeful Statului Major al Forțelor Navale, garda a prezentat onorul.

Fanfara marinei și corul ANMB au interpretat imnul național.

Comandantul Academiei a rostit cuvântul introductiv salutând pe cei prezenți, după care vam (r) ing. Ilie Ștefan, Președintele ALUMNI-ANB și Președinte de onoare a LNR, fost Rector ANMB, a prezentat o scurtă cuvântare.

A vorbit deasemenea Amiralul (r) Gheorghe Anghelescu, Președintele Clubului Amiralilor, fost Rector ANMB între anii 1999-2003. Universitățile constănțene OVIDIUS și ANDREI ȘAGUNA au prezentat mesaje de salut.

Arhiepiscopul Tomisului și Preoții militari au oficiat Serviciul religios.

Menționez faptul că de-a lungul tuturor activităților legate de eveniment, a fost alături de noi doamna Doctor Mariana Păvăloiu, muzeograf al ANMB, careia îi aducem omagiile noastre, adică a celor prezenți din București : veteranii de război, Comandorii (r) : M. Caragea, N. Mujicov, C. Georgescu, cam (r) ing. I. Chiril, președintele LNR; ing. I. Barbu, prim-vicepreședinte LNR; cam (r) I. Boian, vicepreședinte LNR, cdor (r) CLC G. Iurașcu, ing. S. Morariu, redactor șef al revistei LNR – București, "România maritimă și fluvială. Magazin" ; ing. D. Stroescu și ing. M. Popescu; prof. M. Barbu și M. Mujicov.

Venit de la Lehliu, o prezență agreabilă a fost veteranul de război, mmp (r) Ștefan Gherghel, senior prezent la orice reuniune marinărească. Cei prezenți au primit diplome de onoare, materiale promoționale precum și ultimele apariții editoriale: "Monografia ANMB", autori : doctorii Vasile Nazare, Dominuț Pădureanu, Mariana Păvăloiu și Marian Sârbu; "Vivant Professores !", autori dr. M. Păvăloiu și cdor. Dr. M. Sârbu.

La rândul lor, oaspeții din capitală au donat ANMB : cdor (r) Nic. Mujicov – un volum – în limba engleză – "Despre erori în marină "; lt. (r) ing. Cr. Georgescu - o șapcă și epoleți de căpitan US NAVY ; și subsemnatul -reviste de marină, numere recente.

Ilarion Barbu

„ Prietenii buni sunt asemeni stelelor... Nu-i vezi întotdeauna, dar ști că mereu sunt acolo ”

**Așteptăm în continuare: propunerile, sugestiile și articolele dumneavoastră
Pentru relații : Tel/fax: 319.61.05   Nicolai Stănculescu sau Florin Gusman**

Vă dorim Crăciun Fericit !